

**СПРАВА «ТКАЧ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF TKACH AND OTHERS v. UKRAINE)**

(Заява № 13372/20 та 5 інших заяв)

Стислий виклад рішення від 22 липня 2021 року

Заявники трималися під вартою у різних установах виконання покарань і слідчих ізоляторах Державної кримінально-виконавчої служби України.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання їх під вартою та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. Заявники також висували інші скарги за Конвенцією.

Розглянувши скарги заявників за статтями 3 та 13 Конвенції, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що умови тримання заявників під вартою були неналежними, і заявники не мали у своєму розпорядженні ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з їхніми скаргами, та констатував порушення статей 3 та 13 Конвенції.

Стосовно поданих у заяві № 22199/20 скарг, які також порушували питання за Конвенцією з огляду на відповідну усталену практику, Європейський суд, беручи до уваги всі наявні у нього матеріали, дійшов висновку, що ці скарги також свідчать про порушення Конвенції в контексті його висновків у рішенні «*Меріт проти України*».

Щодо поданих інших скарг за положеннями Конвенції Європейський суд зауважив, що у контексті всіх наявних у нього документів та з огляду на належність оскаржуваних питань до сфери його компетенції, ці скарги не відповідають критеріям прийнятності за статтями 34 та 35 Конвенції або не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї, та відхилив цю частину заяви відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* скарги щодо неналежних умов тримання під вартою у періоди, зазначені у таблиці в додатку, відсутності у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою інші скарги, подані відповідно до усталеної практики Суду, наведені в таблиці у додатку, прийнятними, а решту скарг у заявах № 22199/20, № 22463/20, № 22970/20 та № 22972/20 — неприйнятними;

3. *Постановляє*, що ці скарги свідчать про порушення статей 3 та 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою та відсутністю у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту з огляду на це;

4. *Постановляє*, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, поданими відповідно до усталеної практики Суду (див. таблицю у додатку);

5. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».